
tilki
Kitap

şiir

rızasız bahçe gülleri faziylet sönmez

ISBN 978-605-5045-95-1
1.Basım, İstanbul, Ağustos 2016
Genel Seri:120 Şiir Serisi:44

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
www.BuDukkan.com

Genel Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Editör: Benjamin AE, Veysel Oğuz
Kapak Görseli: Perviz Yahyayev
Yazar Portresi: Serhat Dalgıç
Kapak Tasarımı: Ajans Tilki
Mizanpaj: Kule Mizanpaj
Özkaracan Matbaacılık/Yenibosna

Eserin tüm hakları Tilki Kitap©'a aittir. Alıntı dışında kullanımı yazılı izine tabiidir.
Eserin tüm yasal ve fikri sorumluluğu yazarına aittir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.
Tilki Kitap'ın edebi değer dışında yayın kıstası bulunmamaktadır.

rızasız bahçe gülleri

faziylet sönmez

Faziylet Sönmez

rızasız bahçe gülleri

faziylet sönmez

RIZASIZ BAHÇE GÜLLERİ

Rızasız bahçe gülleriydik biz...
Razılığı alınmamış...
Endamımızı göstermek istemediğimiz bahçelerdeydik...
Gelen geçenin ayak altında ezilmekten...
Ziyade hüzünlüydük..
Bülbül'ünü yabancı bildik kendimize...
Bahçeyi gurbet gördük...
Şarkın ateşli çiçeğiydik...
Garbın semalarında boy gösterdik...
Ekildik...
Yabancı topraklarda büyüdük...
Suyumuz dökmeydi...
Islanamadık yağmurlarda...
Güneş de vurmadı yüzümüze...
Hoyrat eller kopardı bizi...
Hayretler içinde kaldık..
İnledik...
Hayran kalsalar da bize...
Biz bir hayır göremedik ellerden...
Ellerin eli, el geldi bize...
Açmaya açtık da...
Mânaya uygun olmadı...
GİDİŞATIMIZ, GONCADAN GÜLE DÖNERKEN...
Yer yüzlüler olduk biz...
Gül yüzlüler olamadık...
Adımız Gül'dü bizim...
Gülemedik ama...
Can evimiz viraneydi elemden...
El alemin hoyrat elinden...
KANADIK, KAN RENGİNE BÜRÜNDÜK...

RENKLERDE KIRILDIM

Her renk kırdı beni, açısız hem de...
Hüznün her tonundan geçti, ışınlar..
Zemin siyah olduğundan, parlamadı...
Kırıldıkça, suslar doldu içime, pus gibi...
Sonra sus pus oldum, ayna karşısında bile..
KONUŞAMADIM KENDİME...

DÜŞ

Bir acayip düşteyim ki, kalkamam yerimden, yer çeker
Kalksam ağır gövdem, ayağım kalkmaz yerden, tökezler
Ne yaptım da tuttu beni bu dalga, gören anlar titrerim…
Ölçeği yoktur, olmazlara olur demelerdir hislerim…
İçimde bir telaştır ne varsa, yedi, gece yarısı beni..
Kaç gece, kaç yarı gece ve kaç yedi gece daha yer?
BİLMEM...
Yerin çektiği yerden, yerimi yurdumu ateş eder…
Oturamam minderler koysalar, serin sular sunsalar…
Yangın içimdedir, şerbete buz katsalar serinlemez…
Ağzıma tat olmaz sunulanlar, kekridir hep dilimde…
Tatlısı bile acıdan, balı zehre dönüştürür, düşüm…
Ve düşüşüm, pervaneler gibi koşarak olur ateşe..

HAYAL TOZU

Sarılınca anladım, onu sevdiğimi...
Eskimeyen, bir eski gözün bakışında...
Yakaladım, sevgiliyi...
Bahar kokulu avuçlarına...
Bandırınca yüzümü...
İçtim, ırmağın denize dökülen...
"Tatlı su ağızlı", zenginliğini...
Sar-hoşladım...
Deniz üstünde, rüya salıntısındaydım...
Fiyakalıca, cakalıca salındım...
Küçük endamımın içinde...
Ölmüş ne varsa…
İçimde...
Aşkın ıslığında canlandırdım...
Hayal tozu serptim bolca...
Hayatımın üstüne...
Can oldu bedenime...
Mahcup balık edasıyla...
Dokundum geniş sofalı yüreğine...
Ben şaşkın bir balıktım...
İnci bulmuştum...
Deniz'in zenginliğinde...
Şiir dibinde...
Boğulmaktan korkmadım...
En dipteyken bile...

HOŞ GELDİN BAHAR

Bir efkardayım ki sorma gitsin...
Ateş çıtırtısı makamında, yanıyorum...
Yazdığım şiirlerin dizelerini, şarkı ettim...
Doladım dilime...
Sözün efkar-ı umumiyesinde...
Gül dalına taktığım, gülüş asmalarım...
Üzerine konan, buse kelebeklerinde...
Yüzümü güldürdü, ölü hislerimin...
Bu mevsim öğrendim, efkar dağıtmayı...
Bahçeyi çevreleyen, yüksek betonları yıktım...
Yol yorgunluğumu attım üzerimden...
Yıl yorgunluklarımın, diz bağı çözülmeleri...
Diz boyu, bitimsiz dermana devroldu...
Hoş geldin BAHAR...

YÜZSÜZ YÜZÜM

Aynaya bakınca düşüyorum yollara..
Geri dönüşümsüz...
Hep yüzüme yüzüme vuruyor gerçek çizimlerini simam...
Aynaya düşen aksim...
İşlenmiş, güneşte ağarmış, gecesinde kararmış zamanın..
Yastık izleri bile ebedileşmiş uykularımda....
Aynaya baktığım yüzüm...!
Eskimişliğim, eskitmişliğim...
İçime doldururken yaşanmışlığı, soldurmuşluğum...
Yaşamadıklarımı...
Yüzüme de işlenmişliği, ya da yaşanmamışlıkların acımasızca çentik atışı...
İntikam uğruna...
Acımadı ki desem koca bir yalan...
Tecrübe desem desenli yüze, karışık..
Birbirine sokar ağzı burnu...
Hoş değil görüş alanım, belki ondan kalp gözüm açık şimdilerde...
Kalbime epeydir hoş görmeleri doldurdu hayat...
Belki de yüzü tutmadı gözünde, beni görmeye..
O nedenle mecburi kabullenişlerim...
Etmesen ne fayda...!!
İzler daimi, yüze imzalı...
Tapulu arazi, tescilli...
Her çizgi, bir sebep...
Ben, aynada gördüğüme yanığım....
Ve ne varsa sırları aşikare etmesine saydığım...
O, ise umarsız bir sırlı...
Eski yüzümü alıp, sırra kadem basmış bile...
YÜZSÜZCE....

GÜLENAZ

Kirpiklerim batıyor, şiirlerin sözcüklerine...
Tek tek alıyorum gözlerime, oradan da...
Kalbime taşıyorum tüm anlamları...
Gülenaz adlı bir kız, seçtiğim sözcüklerin ortak adı...
Gülenaz, ağlayan çok, gülen az, sözcükler..
Adreste bulunamayanlara yollanan...
Kişiye özel seyyareler onlar...
Dönüp dolaşıp tekrar yuvaya dönen pareler..
Bilirler, önce gözüme misafir...
Sonra gönlüme eş ve en son elime iz olarak seyirtirler...
Tamamı, rengime bürünüp aynileşmek peşindeler...

ÖMÜR DEDİĞİN

Ömür dediğin ne ki?
Üç ya da beş gün...
O da gitti gider...
Kundaktaki geliş...
Kefenlenip gidiş...
Bir şiirlik okuma süresi...
Bir türkü çığırma, çığlığı...
Sıfatı, "sadakatsiz", "bir dilimlik zaman"...
Avuç içlerinden kayan eller...
Yıldızı kayan bir gece...
Ve dünyadan göçen, göçebeler...
Ebesi olmayan, sobelenenler...

ÇOK ŞÜKÜR

Duldaya çekilip yazıyor insan...
Yolculuğu kendine ediyor...
Yaşanan ve bitenin ardından...
Olup biteni, yeniden başlatıyor...
Hakikati, ıssızda yakalıyor Adem...
Dıştan kuşatılması bitince...
Kendi gürültüsünde çözüyor ...
Kendini...
Dengi de, muhatabı da kendisi oluyor...
Herkesle birlikte yaşıyor da...
Tek başınayken aşıyor kendini...
Sırda ifşa oluyor, gün yüzüne çıkıyorsun...
"Mahremindeki kendine" soyunuyorsun...
Yazdıkça üzerindekileri atıyor, üryan oluyorsun...
Bir bir döküyorsun, taşanları...
Tıpkı mahremine soyunan bir arlı gibi...
Kim bulursa içinde kendini...
Uzaktaki yakınların oluyor...
Anlıyorsun...
Yalnız değilsin, el gibi...
Cümlelerin baş göz oluyor, sözcüklerle...
Kah başın üstüne, kah yüreğin yüzüne...
Hiç bir şeye sahip değilim derken....
Uzaktaki yakınların yetişiyor sana...
Sahip olmak, iyi ediyor seni...
Çok şükür, sıkça yaşıyorum bu hissi...